

Два кроки назад
Роман Воробей

Дитячий будинок, третьосортний коледж, невдачі у стосунках, з кредиторами. Сірість і чарка поглинали будні Макса. Залишалося зробити лише один крок назустріч вічності. Раптово його зупиняє таємничий незнайомиць. Головне питання: «Навіщо?»

Роман Воробей

Два кроки назад

Розділ I. Двое нікчем

Він стояв на мосту. Вітер розвіював його давно немите волосся, а на обличчі не було жодної емоції. Повз нього встигло проїхати декілька машин, і не дивно, що ніхто не зупинився, адже стрілка годинника вже перевалила дванадцяту ночі, а настрої капризної дами на ім'я погода дедалі погіршувався. Ці люди, напевно, спішили з роботи до своїх сімей, мріяли побачити посмішку дружини та дітей, що весело щебетали б про свій день. Та це було точно не про цього хлопця. Його погляд був схожий на той, яким дивиться людина, що отримала довічне ув'язнення. Він точно хотів стрибнути, але йому не вистачало останнього кроку. Чоловік голосно крикнув. Так ричить звір, якого загнали в куток. В цьому вереску немає ні розпачу, ні страху, лише ненависть на самого себе. Цей хлопець вчора не планував тут стояти. Не треба бути детективом, щоб зрозуміти, що стрибок вниз з столичного моста в Дніпро – це не найнадійніший спосіб здійснити самогубство.

Здавалося б, що худий шатен з карими очима повинен бути об'єктом зазіхань всіх дівчат. Але на словах це звучало набагато краще, ніж було в реальності. Воно розділилося на пасма, які зі сторони виглядали настільки гострими, що об них можна було б порізатися. Шрам трохи вище брови гармоніював з образом людини, що заблукала в тенетах власних проблем. Стара зношена сорочка і широкі штани не по розміру проливали світло на фінансову ситуацію цього хлопця, для якої слово «плачевний» здавалося справжнім компліментом.

Одна з машин, що проїжджали повз, увімкнула аварійку і зупинилася біля краю мосту. З неї вийшов худий чоловік, років 45, в темному пальто та дбайливо зав'язаному шарфу навколо його шиї. Одягнений він був зі смаком, акуратно причесане рідке волосся та товсті окуляри з чорною оправою додавали йому інтелігентності, а у поєднанні з уже не першими зморшками на

лиці створювали образ мудрої, виваженої та впливової людини. Підійшовши до хлопця, він крикнув:

– Ти нікчемний! Я впевнений, що моя собака зробила для цього світу більше, ніж ти. Якщо ти хочеш залишити все не закінченим, так стрибай. Сміливіше!

Іронічна усмішка на лиці хлопця була першою явною емоцією на лиці хлопця, він обернувся і відповів:

– У тебе, мабуть, красива дружина, купа дітей, дім за Києвом та престижна робота. І ти зараз за традиціями театральних історій про порятунок самогубць будеш доводити такому кінченому лузеру, як я, що є сенс жити далі?

Чоловік голосно засміявся і саркастично скривився:

– Ти правий лише в одному. Ти справді лузер. Моя дружина з'їхала з глузду, а бісові лікарі дозволили їй залишитися вдома. Кожен день був для мене справжнім пеклом. Одного разу вона вийшла з вікна. Я б навіть не засмутився, якщо б вона не забрала з собою нашу трьохрічну дочку. У той момент я думав, що моє життя обірвалося, але як бачиш, стою перед тобою в повному порядку.

Потенційний самогубець переступив через останній борт мосту, і підосва його брудного взуття вже більше була над проваллям, ніж стояла на металевій балці. Він тоном людини, що замучилася від життя, промовив:

– Ніхто не знає, що чекає нас по ту сторону реальності. Приєднуйся, можливо, стрибнувши, ми покладемо кінець нашим стражданням.

– Навмисно змінити цей світ на вічність, повну агонії, це як допомагати садисту себе катувати. Тут у тебе є вибір, а там його може не бути. Трохи поживши, ти зможеш принести комусь користі. Твоє життя коштує зараз копійки, адже воно ось-ось завершиться. Ти лот на аукціоні, а я покупець. І зараз я роблю на тебе ставку.

Чоловік говорив впевнено і кожним своїм словом попадав точно в ціль. Якщо він би був учасником президентських дебатів, то точно отримав би перемогу в першому турі. Хлопець забув, чому він тут стоїть і навіщо, якщо і взагалі колись розумів це. Зібравши останні краплі здорового глузду, він відповів:

– Навіщо це тобі? А як же моє минуле? Мене ж будуть шукати. Хоча, напевно, не будуть.

– Без вчора не буває завтра. Проблеми залишаться з тобою до моменту їх вирішення, а тоді стануть обов'язково гарним фундаментом для кращого майбутнього, якщо ти його заслужиш. Декілька хвилин тому здавалося, що ти готовий залишити своє минуле в цьому світі, а на людей з твого такого жакливого життя тобі глибоко начхати. Годі валяти мученика. Перелівай і йди сюди.

Чоловік розвернувся і пішов до авто. Він був упевнений, що хлопець йому повірив і перелізе назад, і не прогадав. Інтелігентне божевільня цього

випадкового ненормального пробудило в душі самогубці найважливіше почуття. Надію. Зникла головна причина, чому люди гублять себе, – їхнє минуле. В новому житті немає старого нерозділеного кохання, поразок і тиску спільноти, тому головне завжди зберігати віру в те, що завжди можна почати все спочатку.

Він підійшов до машини. Серце билось дедалі частіше. Хлопця ніби повернули до життя після клінічної смерті. Зіниці очей різко збільшилося. Зовні він був схожий на живого, проте пустий погляд кричав про те, що морально він помер не сьогодні. Шок тривав декілька секунд. Лікарі кажуть, що при стресових ситуаціях це цілком нормально. Вони кутають нас теплою ковдрою і намагаються нав'язати атмосферу тепла і безтурботності. Проте це буває лише в зарубіжному кіно. Натомість шок хлопця обірвали бадьорі слова його рятівника:

– З днем народження, хлопче! Мене звать Павло Крамер і я вітаю тебе в твоєму новому житті. І що привело тебе на цей міст? Кохання, борги чи, може, смертельна хвороба?

Хлопець здивовано, ніби ніхто ніколи не турбувало його справи, відповів:

– Ну, якщо хоч комусь так цікаво, то я розповім свій невдалий життєвий шлях. Може, сядемо в машину?

На що Павло реготнув:

– Е ні, холодне повітря сприяє роботі мозку. Я бачу, в тебе його не дуже багато, тому краще побудемо тут, на вулиці. Давай, валяй, що там в тебе.

Невдоволено хлопець потер замерзлі руки, дихнув на них і сказав:

– А, чорт з тобою, можна й тут постояти. Мене, до речі, Макс Підмогильний звати. Сюди прийшов, бо не фартило мені власне ніколи. Банк вибиває з мене борги за квартиру. З роботи звільнили за постійні крадіжки і намагання обдурити начальство, щоб знайти гроші на ще один стакан. Дівчина чомусь пішла до когось більш понтового та крутого, якщо чесно, я й не дізнався до кого, бо був зайнятий останнім тижневим запоем. Як на мене, це веселіше. Дружки підштовхували постійно на якийсь кримінал, а я і так чудом ще на волі і без статті. Банальна така історія, чи не так? Тому шукати мене в цьому світі можуть лише вибивали грошей, бо решті я і даром не здався.

Крамер здивовано відповів:

– І це все? Я бачив багато людей, але такого слабака мені вдається знайти вперше. Подивись на небо над головою. Якби не світло нічного Києва, ти б побачив там зірки. Уяви, якими мізерними є твої проблеми порівняно з Всесвітом.

З такою ж самою невдоволеною гримасою на лиці Макс промовив:

– А ти я бачу філософ. Дядя, життя на вулицях, а не у книжках. І якщо грошей не знайду, мені кінець, квартиру заберуть, а я буду жити в картонній коробці. А якщо вони в мене з'являться, то я краще вдаюся черговим стаканом, адже все одно мені залишилося недовго. Чи ти думаєш

квартиру мені держава дала? Мені здається, що вона плювала на мене, як і решта цього світу.

– Декілька хвилин назад, мені здалося, що тебе не сильно цікавить, де тобі жити, і життя взагалі. Тому витри шмарклі, бо в світі тобі ніхто нічого не винен. Іди додому, зранку зустрінемося. – сказав Павло.

– Ого. А чого це такий добрий і хочеш носитися з моїми проблемами?. – саркастично пирхнув Макс. Флегматика в його голосі та поведінці змінилася агресією на себе та тих, хто оточував, а також яскраво вираженою недовірою. Крамер це бачив і в душі широко радів, адже зміг викликати почуття в голові хлопця. Приховавши переможний тон, спокійно відповів:

– Жалюгідний ти. Сильні люди вміють прийняти допомогу, і лише слабак кричить, що може все сам.

– Грошей від мене ти не отримаєш! В благодійні подачки я не вірю, так що я з'ясу, що тобі від мене треба. То якщо ти такий, добрий то може підвезеш? – вишкірився хлопець.

– Погода не дуже, правда? Залазь, покажеш куди їхати, колись розрахуємося, – відповів Павло. Макс сів у машину. Крамер завів її і натиснув на педаль газу. Вони поїхали по Києву, що був вже міцно обнятий сутінками.

Він дивувався тупості свого «рятівника», адже якщо він справді думає, що йому заплатять за нічне таксування. Бажання дізнатися, що цьому душевному революціонеру треба так захопило хлопця, що він не помітив як вони доїхали до свого під'їзду. Годинник показував 1:35 по Києву. Хлопець зайшов в квартиру, зняв мокру куртку, витер таке ж лице. Він глянув в дзеркало. Макс був надто замучений, щоб думати про це і, допивши вміст пляшки, що стояла на столі, впав на свій диван і заснув в ще поки що власній квартирі.

Розділ II. Безвихідь – це тільки смерть

Остаточно прокинувшись, Макс подивився на настінний годинник, що показував 10:35. Щось незадоволено буркнувши, він не без зусиль підняв своє важке тіло з дивану і попрямував до ванної. Поглянувши у дзеркало, побачив лице 25-річного п'янички з великими мішками під очима та тижневою щетиною. Єдине, що вирізнялося в його вигляді це був добрий, але сумний та змучений погляд, що знову дивився у нікуди. Напевно, якщо б хтось побачив цей погляд у іншої людини, то був би впевнений, що це наслідок важкої праці і у власника світле майбутнє, хоч і важке життя, але у випадку Підмогильного все було зовсім не так. Він умився, але зубна паста закінчилася уже як три дні, тому почистити зуби знову не вдалося. Пройшовши в кухню в пошуках їжі чи води, хлопець побачив лише пусті пляшки з під пива та горілки, запліснявілий кусок сиру на підлозі та гнилий помідор в холодильнику. Протягне і голосне бурчання в животі дало ясно зрозуміти, що поїсти таки треба. Одягнувши те, що лежало поблизу, хлопець планував вийти з квартири

і купити чогось, що придушило б його голод, але у двері постукали. Макс в надіях не побачити там працівників банку відчинив двері, так коли побачив там Павла, заспанним голосом кинув:

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=28473188&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.